

ЗАВРЪЩАНЕ В СЕЛО

Малко, бедно село,
втънало във мрак...
Как се е привело
то под преспи сняг!

Нито лай се чува,
ни лъч светлина, —
зимен сън сънува
в бяла пелена.

Рохкав сняг полека
вред го е покрил;
калната пътека
той под себе скрил.

Тя е тясна, стръмна,
ала, верен син,
в тебе ще осъмна,
бащин дом, любим!

Посрещнете с радост
своя брат, поля, —
мойта бурна младост
нося ви сега:

Труд най-благороден —
сърп, орало пак...
Мой кът, мил и роден,
колко си ми драг!

Хр. Цанков-Дерижан

ЗИМЕ ПРЕЗ ГОРАТА

Гората рони снежен пух.
Въздиша ли, или се кара?
Като че някой в мрака глух
кожуха снежен ѝ разпаря...

Вози ни, лекичка шейна!
Що чудо носим от пазаря!
Еднъж да стигнем у дома —
за всички има скъпи дари:

На мама кърпа и игла,
на кака гривна от златаря,
на дядо пръстена лула,
а на братлето ми букваря...

Гората пак засвири — нә,
ще плъзне дивеч, Сивчо, карай!
Стъмни, ... а нашата шейна
в снега едвам си път отваря!

Асен Калоянов